

Дванайсетото съобщение

Суета на суетите, реалността в Исус и разкриването на Божиите синове

Пасажи от Писанията: Екл. 1:2-11, 14; 2:17, 22; 3:11; 12:8;

Пс. 39:4-6; Еф. 4:17-21, 24; 1 Йн. 5:20; Римл. 8:19-22

I. „Суета на суетите, всичко е суета“ – Екл. 1:2б:

- А. В Еклисиаст 1:2-11 виждаме, че темата на тази книга е суетата на суетите:
1. Централната мисъл на Еклисиаст е суетата на суетите на човешкия живот под слънцето, в неговото отпадане от Бога – 2-ри стих.
  2. Съдържанието на Еклисиаст представлява едно описание на човешкия живот на падналото човечество под слънцето, един живот в покварения свят – Еф. 2:12.
  3. Поученията на Соломон в Еклисиаст ни показват, че човешкият живот в покварения свят е суета, гонене на вятъра – 1:14.
  4. Според Еклисиаст човешката история, от началото си до сега, е просто суета – 12:8.
  5. Колкото и добро, превъзходно, чудесно и удивително да е дадено нещо, ако то принадлежи на старото творение, това означава, че то е част от суетата на суетите под слънцето – 1:9; 2:11, 17, 22.
  6. Единствено новото творение, което се намира в небесата, а не „под слънцето“ (1:9), не е суета, а е реалност – 2 Кор. 5:17; Гал. 6:15; Еф. 4:24.
- Б. В Псалм 39:4-6 Давид осъзна нищожността и суетата на своя живот:
1. В този псалм Бог накара Давид да разбере, че той самият е нищо, че е суета. Той научи, че дори в най-добрия случай човекът е просто суета – 5-ти стих.
  2. Осъзнаването на нашето греховно състояние (Пс. 38) и суетността на нашата ситуация позволяват на Христос да ни разпъне и да влезе в нас, за да ни замени, като живее Себе Си чрез нас и ни кара да живеем в органичен съюз с Него, както обяснява Павел в Галатяни 2:20.
- В. Бог създаде човека с най-възвишената и благородна цел, тоест за да може човекът да изразява Бога в Неговия образ с Неговия божествен живот и природа – Бит. 1:26:
1. Божият враг Сатана, дяволът, дойде, за да инжектира себе си като грях в човека, който Бог създаде за Своята цел – 3:1-6; Римл. 5:18; 3:23; 1 Йн. 3:4.
  2. Чрез това падение на човека, самият човек и всички създания, над които Бог му беше дал да има власт, бяха подчинени на суетността (Римл. 8:20-21). По този начин човешкият живот в покварения свят също се превърна в суета.
  3. За да можем да избегнем тази суета, трябва да се върнем при Бога и да вземем Бога в Христос като изкупление, живот, богатство, наслаждение, удоволствие и задоволение, за да можем да бъдем употребени от Бога да изпълним Неговата първоначална цел в създаването на човека за осъществяването на Неговата вечна икономика – Екл. 12:13-14.
- Г. Въпреки че човешкият живот в покварения свят е суета и гонене на вятъра, трябва да осъзнаем, че Бог е вложил вечността в сърцето на човека – 3:11:
1. „Вечността“ в Еклисиаст 3:11 е „вложеното от Бога чувство за цел, което е работило през вековете и продължава да работи, и което нищо под слънцето, освен Бога, не е в състояние да задоволи“ (Превод на Amplified Bible).
  2. Бог създаде човека по Свой образ и образува в него дух, така че човекът да може да приема Бога и да Го съдържа в себе си и да има сърце, което да търси Самия Бог, за да може Бог да бъде задоволенето на човека – Бит. 1:26; 2:7; Зах. 12:1.

3. Въпреки че човекът отпадна от Бога, и грехът се появи чрез Сатана, за да попречи на човека да приеме Бога за свое задоволение, копнежът по Бога, търсенето на Бога продължава да се намира в сърцето на човека – Екл. 3:11.
4. Временните неща никога не могат да задоволят човека. Само вечният Бог, Който е Христос, може да задоволи дълбокото чувство за цел в сърцето на човека – вж. 2 Кор. 4:18.

II. В Ефесяни 4:17-21 и 24 Павел представя реалността в Исус, за да не ходим вече в суетата на ума си:

- A. В Ефесяни 4:17 Павел увещава вярващите да „не ходите вече както ходят и другите езичници в суетата на ума си“:
  1. Основният елемент във всекидневния живот на падналото човечество е суетата на ума.
  2. Езичниците, народите, са падналите хора, които се осуетиха в размишленията си и мъдруванията си – Римл. 1:21:
    - а. Те ходят без Бога в суетата на ума си и са контролирани и направлявани от суетните си помисли.
    - б. В очите на Бога и на апостол Павел всичко, което хората в света мислят, казват и вършат е просто суета.
  3. Народите, които ходят в суетата на ума си, са помрачени в разума си поради закоравяването на сърцето си – Еф. 4:18:
    - а. Когато умът на падналите хора се изпълни със суета, техният разум се помрачава по отношение на Божиите неща – Пс. 94:11.
    - б. Закоравяването на сърцето на падналите хора е източникът на тъмнината в тяхното разбиране и на суетата в техния ум – Еф. 4:17-18.
- B. В Ефесяни 4:17 и 21 виждаме един контраст между реалността в Исус и суетата на падналия човешки ум:
  1. В безбожния начин на живот на падналите човеци има суета, но в благочестивия живот на Исус има реалност.
  2. Реалността в Исус е „реалността“ на новия човек, споменат в 24-ти стих:
    - а. Измамата (22-ри стих) е олицетворение на Сатана, а реалността (24-ти стих) е олицетворение на Бога. Измамата е дяволът, а реалността е Бог.
    - б. Бог като реалност беше изявен в живота на Исус – 21-ви стих.
  3. Реалността в Исус е действителното състояние на живота на Исус, описан в четирите Евангелия:
    - а. Човешкият живот на Исус беше според реалността, тоест според Самия Бог – Еф. 4:24.
    - б. Реалността беше същността на живота на Исус. Той винаги ходеше в реалност.
    - в. Всичко, което Господ извърши в Своя човешки живот, беше изражение на Бога и следователно беше реалност.
  4. Животът на Исус, съответстващ на реалността, е образец за живота на вярващите - 2 Йн. 1-2, 4; 3 Йн. 3-4:
    - а. Ние трябва да научим Христос и да бъдем научени в Него, за да живеем живот на реалност – Еф. 4:20-21; 2 Йн. 1; Йн. 4:23-24.
    - б. Като части на Тялото Христово ние трябва да живеем живот на реалност, както реалността е в Исус – един живот на изразяване на Бога.
- V. Ние можем да живеем в реалността в Исус, защото „сме в Истинния“ – 1 Йн. 5:20:
  1. Думата *Истинния* обозначава Бога, Който е станал субективен за нас, тоест за обективния Бог, Който е станал Истинният в нашия живот и преживяване.
  2. Да бъдем в Истинния, означава да бъдем в Неговия Син Исус Христос, защото Господ Исус, Божият Син е истинният Бог – 20-ти стих.

3. Истинният е божествената реалност. Да познаваме Истинния, означава да познаваме божествената реалност, като я преживяваме, като ѝ се наслаждаваме и като я притежаваме.

III. Тъй като творението беше подчинено на суетата, то с усърден копнеж очаква разкриването на Божиите синове „с надежда, че и самото творение ще се освободи от робството на тлението и ще премине в славната свобода на Божиите деца“ – Римл. 8:19-22:

- А. В резултат на това, че Сатана инжектира себе си като грях в човека, човекът и всички създания попаднаха под робството на тлението и бяха подчинени на суетата – 5:12; 8:20:
1. Тъй като творение беше подчинено на суетата и на робството на тлението, всичко под слънцето е суета – Екл. 1:2; 12:8.
  2. Понастоящем творението се намира под робството на закона на тлението и покварата. Неговата единствена надежда е да бъде освободено от робството на тлението и да бъде въведено в свободата на славата на Божиите деца по време на разкриването на Божиите синове – Римл. 8:20-21.
- Б. Трепетното очакване – едно напълно концентрирано очакване – на творението „с нетърпение очаква разкриването на Божиите синове“ (букв.) – 19-ти стих:
1. Разкриването е едно разбулване или явяване на нещо, което преди това е било покрито или скрито – Еф. 1:17; 3:5; Гал. 1:15-16; Откр. 1:1.
  2. По време на второто пришествие на Господа, когато бъдем прославени и телата ни бъдат напълно изкупени, булото ще бъде премахнато – Римл. 8:18.
  3. Творението, което „в съвкупност стене и се мъчи досега“ (22-ри стих), очаква разкриването на Божиите синове (19-ти стих).
  4. Това разкриване ще бъде завършекът на процеса на определяне, през който преминаваме понастоящем – вж. 1:4, бележка 1.
- В. Въпреки че цялото творение понастоящем се намира в състояние на суета и тление, Бог ще въведе царството Си за разправа с настоящето състояние – Откр. 11:15:
1. Идещото царство ще бъде царство на Божията слава, едно царство, което ще се състои най-вече от разкритите Божии синове – Мт. 6:10, 13; Римл. 8:19.
  2. Божията слава върви ръка за ръка с Неговото царство и се изразява в сферата на Неговото царство – Мт. 6:10, 13б; Пс. 145:11-13.
  3. Бог ни е призовал да влезем в Неговото царство и слава – 1 Сол. 2:12:
    - а. Божието царство е сферата, в която ние се покланяме на Бога и Му се наслаждаваме, намирайки се под божественото управление, с цел нашето влизане в Божията слава – Мт. 6:13б.
    - б. Царството е сферата, в която Бог упражнява Своята сила, за да изяви Своята слава – Откр. 5:10, 13.
    - в. Сиянието на царството е предназначено за прославянето на Отца – Мт. 5:16.
  4. Божието царство е изявяването на Бога в Неговата слава с Неговата власт за Неговата божествена администрация и управление. Следователно влизането в Божието царство и влизането в изразената слава на Бога се случват едновременно като едно цяло – Евр. 2:10; Мт. 5:20; 1 Сол. 2:12; 2 Сол. 1:10; Откр. 21:9-11; 22:1, 5.
  5. Творението с нетърпение очаква и усърдно копнее за идването на Божието царство. По време на разкриването на царството цялото творение ще бъде освободено и изявените Божиите синове ще бъдат избавени от суетата и „ще блеснат като слънцето в царството на своя Отец“ – Мт. 13:43.